

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: T. I., nar. X, ev. č. X
státní příslušnost R. U.
pobytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2023, č. j. OAM-961/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Chorvatská republika.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (chybně uvedeno ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní orgán je povinen v řízení zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tím bylo celé řízení jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svoji povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, a také zásadami a principy činnosti správních orgánů. Napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a zákon chybně vyložil. V důsledku předcházejícího správního řízení byl žalobce zkrácen na svých právech. Informace použité žalovaným nejsou aktuální. Správní orgán by měl při svém rozhodování posuzovat aktuální informace o zemi původu a současně zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.
3. Žalobce dále požádal o nařízení ústního jednání ve věci, dále o ustanovení advokáta a tlumočníka, neboť nezná české zákony a špatně mluví česky. Další důvody žaloby a skutečnosti svědčící o neobjektivnosti správního orgánu hodlal doplnit i s pomocí advokáta bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů.
4. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. V podaném vyjádření žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Naopak žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný postupoval ve správním řízení v souladu s právními normami, jimiž je vázán, a současně vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Přijaté řešení v napadeném rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je náležitým způsobem odůvodněno.
6. K datu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byl žalobce držitelem víza vydaného Chorvatskou republikou v Istanbulu dne X s platností od X do X, s počtem 30 dnů pobytu a jedním možným vstupem. Z tohoto důvodu je nezbytné v případě žalobce aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 dublinkého nařízení. V této souvislosti již bylo Chorvatsko požádáno dne X o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce,

přičemž dne X žalovaný obdržel informaci, že Chorvatsko uznalo svou příslušnost k posouzení této žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se též v napadeném rozhodnutí zabýval existencí závažných důvodů se domnívat, že v Chorvatsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud se jedná o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Takovou situaci zcela vyloučil. Chorvatsko je povinno objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva.

7. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Průběh soudního řízení

8. V souvislosti s návrhy žalobce uplatněnými v žalobě (požadavek na ustanovení právního zástupce, ustanovení tlumočníka, nařízení jednání a přiznání odkladného účinku žalobě), činil soud po zahájení řízení nejen všechny standardní úkony, ale také úkony směřující k vypořádání těchto návrhů. Vzhledem k žádosti žalobce o ustanovení právního zástupce, byl žalobci zaslán s odkazem na § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k vyplnění formulář o majetkových poměrech. S ohledem na posledně citovaná ustanovení byl žalobce povinen prokázat své majetkové poměry a další okolnosti rozhodné pro ustanovení právního zástupce, jehož odměnu a náhradu výdajů by hradil stát. Žalobce byl současně soudem poučen o následcích v případě nevyhovění výzvě či neprokázání rozhodných skutečností. I přes to, žalobce na výzvu nereagoval, formulář o majetkových poměrech nevyplnil a nepředložil, rozhodné skutečnosti včetně prokázání majetkových poměrů nezbytných pro ustanovení zástupce neosvědčil. Vzhledem k tomu krajský soud zamítl usnesením ze dne 15. 1. 2024 návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů.
9. Usnesením ze dne 5. 1. 2024 krajský soud zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť nebyly splněny zákonné podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s.
10. Žalobce dále požadoval ve věci nařízení ústního jednání, kterého by se zúčastnil, a také ustanovení tlumočníka, neboť špatně mluví česky. V souvislosti s těmito požadavky žalobce a přípravou ústního jednání soud ve věci ustanovil usnesením ze dne 23. 1. 2024 tlumočnickou z jazyka tureckého paní Irem Yilmaz. Úkolem tlumočnice bylo provést tlumočnické úkony v souvislosti s nařízeným ústním jednáním. Současně soud nařídil, vzhledem k požadavku žalobce, i ústní jednání na den 1. 2. 2024 ve 12.00 h a předvolal k němu jak účastníky řízení, tak tlumočnickou. Postupoval ve smyslu ust. § 49 odst. 1 věty první za středníkem s. ř. s., podle něhož lze účastníkům řízení poskytnout na přípravu na jednání kratší čas (kratší než 10 dnů) v těch řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny. Právě o takový případ se v posuzované věci jedná, neboť podle § 32 odst. 6 zákona o azylu platí, že jde-li o žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, pak krajský soud podanou žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projedná a věc rozhodne přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. U krajského soudu byla žaloba podána dne 6. 12.

2023, měla všechny náležitosti, byla prostá vad a i když žalobce použil převážně obecné výtky vůči napadenému rozhodnutí a postupu žalovaného, soud zde shledal několik žalobních bodů, jimiž se mohl dále v rámci přezkumu zabývat. Žalobce v žalobě ještě uvedl, že bez zbytečného odkladu (nejpozději ve lhůtě 30 dnů) doplní další důvody žaloby svědčící o neobjektivnosti správního orgánu. Toto neučinil nejen bez zbytečného odkladu, ale ani později až do vydání samotného rozhodnutí. Soud tedy vycházel z žaloby podané dne 6. 12. 2023 a bylo jeho povinností o ní rozhodnout v souladu s § 32 odst. 6 zákona o azylu přednostně, s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů, t.j. do 4. 2. 2024 (neděle). Z tohoto důvodu bylo k projednání věci nařízeno jednání na den 1. 2. 2024, tedy na jeden z nejpozději možných termínů.

11. V průběhu soudního řízení byl opakovaně zkoumán pobyt žalobce na území ČR dle Evidenční karty žadatele za účelem řádného doručení soudních písemností. Z této evidence bylo zjištěno, že žalobce zahájil pobyt v P. Z. dne X a přes řadu svévolných odchodů (bez hlášení jiné adresy pobytu) a opětovných příchodů zde setrval až do X včetně. Od X (do X) má nahlášen pobyt na adrese X. Z uvedeného nelze dovodit, že by žalobce byl neznámého pobytu. Nicméně na nahlášené pražské adrese i na adrese P. Z. si žalobce po celou dobu soudního řízení poštu nepřebíral. Ze zařízení v Z. u B. žalobce svévolně odcházel a na základě zjištění pošty (dle vrácených zásilek) si na pražské adrese nepřebíral soudní poštu především z toho důvodu, že zde nemá umístěnu poštovní schránku, a nebylo tak možné mu opakovaně zásilku nebo výzvu do ní vhodit. Soud tak musel každou nedoručenou zásilku vyvěšovat na úřední desce. Takové jednání žalobce je nepochopitelné a těžko může požívat soudní ochrany. Žalobce sám podanou žalobou vyvolal soudní řízení, v němž chtěl přezkoumat napadené rozhodnutí, a musel si tak být dobře vědom toho, že bude minimálně v souvislosti s projednáním jeho žaloby ještě kontaktován nebo nějak obesílán soudem. Měl si tedy vše zajistit tak, aby mu bylo možné soudní poštu doručit. Ostatně sám požadoval ústní jednání a přizvání tlumočníka. Po podání žaloby však již přestal poskytovat jakoukoliv svoji součinnost a postup soudu ztěžoval. O průběh soudního řízení zcela ztratil zájem. Vzhledem k typu žaloby (viz. shora) byl soud povinen postupovat ve věci s nejvyšším urychlením tak, aby rozhodl nejpozději do 60 dnů od podání perfektní žaloby (§ 32 odst. 6 zákona o azylu). To však žalobce svým jednáním znemožňoval, zřejmě ve snaze prodloužit si pobyt na území ČR a oddálit případný transfer do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Takové jednání žalobce je nepřijatelné.

V. Jednání u krajského soudu dne 1. 2. 2024

12. V souladu s požadavkem žalobce krajský soud nařídil k projednání věci ústní jednání na den 1. 2. 2024. K jednání se dostavili zástupce žalovaného a ustanovená tlumočnice, naopak žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil. Žalobce si po celou dobu soudního řízení nepřebíral soudní poštu, na adresách pobytu byl nekontaktní, soudu neposkytoval v posuzované věci žádnou součinnost. Sám podával žalobu, musel si tak být dobře vědom toho, že bude soudem kontaktován a obesílán. Ostatně požadoval ustanovení tlumočníka a právního zástupce, a také nařízení ústního jednání. Naproti tomu nezajistil ani to, aby měl na adrese svého ohlášeného pobytu v ČR funkční dopisní schránku, do níž bude možné pro něj vkládat soudní písemnosti nebo poštovní výzvy k vyzvednutí uložených zásilek. Dle Evidenční karty žadatele se žalobce zdržuje již od

X na adrese v PX, kde má hlášen pobyt. Veškeré písemnosti doručované soudem po tomto datu na uvedenou adresu se však nepodařilo žalobci doručit z toho důvodu, že zde nemá dopisní schránku a není kam mu vložit soudní zásilku (popř. výzvu pošty k vyzvednutí zásilky na poště). Takový závěr byl učiněn i v případě doručení předvolání k nařízenému jednání, kdy pošta učinila pokus o doručení předvolání žalobci dne 30. 1. 2024, avšak s negativním výsledkem (adresát neznámý), neboť žalobce nemá na adrese hlášeného pobytu schránku na dopisy, do které by bylo možné poštu pro něj vložit. Vrácené zásilky soud následně za účelem doručení vyvěšoval na úřední desce soudu. U těchto typů žalob však soud musí postupovat s nejvyšším urychlením a rozhodovat v řádu dnů, nejpozději do 60 dnů od podání žaloby, která bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Za těchto okolností tedy soud provedl jednání v nepřítomnosti žalobce, když pro takový postup shledal podmínky (tj. rozhodováno bude dle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, nebude prováděno dokazování, účastníci řízení žádné důkazy dosud nenavrhovali, povinnost projednat věc s nejvyšším urychlením, tedy bez zbytečných průtahů, nejpozději do 60 dnů od nápadu bezvadné žaloby, ze strany žalobce nebyla soudu poskytována ani minimální součinnost, po celou dobu soudního řízení, které sám vyvolal, nepřebíral soudní poštu, soudní zásilky mu nebylo možné doručit a o samotné řízení či jednání nejevil zájem). Obstrukce žalobce v souvislosti s doručováním mu napomáhají především v tom, že mohou znemožňovat dokončení soudního řízení a oddalovat případný transfer žalobce. V úvahu vzal soud také to, že jednání v uvedené věci zjevně nemůže přinést nová zjištění, když žalobce poměrně jasně ve správním řízení vylíčil „svůj azylový příběh“, od něhož se ani v žalobě nijak neodchýlil, při jednání by tak zřejmě zopakoval pouze obsah svých dosavadních vyjádření. Žalobce byl již ve správním řízení relevantně poučen o tom, jaké kroky a postupy budou v jeho azylové věci následovat. Případné negativní soudní rozhodnutí o jeho žalobě by tak nebylo nijak překvapivé (nejedná se o konečné meritorní rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť tu teprve meritorně posoudí a rozhodne Chorvatská republika jako stát k tomu příslušný). Při svém postupu tedy soud naplnil požadavek právní úpravy na rychlost soudního rozhodování v těchto věcech, kdy je soud vázán krátkou lhůtou pro vydání rozhodnutí, což bylo ztěžováno průtahy žalobce při doručování a nemožností doručit mu v krátké lhůtě i předvolání k jednání.

13. V průběhu nařízeného jednání soud zrekapituloval dosavadní průběh soudního řízení a rovněž průběh správního řízení (obě řízení na podkladě spisů). Přítomný zástupce žalovaného setrval při dosavadní argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě. Ze strany obou účastníků řízení nebyly činěny důkazní návrhy, soud tak neprováděl dokazování. S uvážením konečných návrhů účastníků řízení (u žalobce dle žaloby, u žalovaného dle přednesu při jednání) soud přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vzal v potaz § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností), a shledal, že **žaloba není důvodná**.

15. Žalobce formuloval své výtky vůči napadenému rozhodnutí spíše obecně. Nesprávnost napadeného rozhodnutí podle něj spočívá především v tom, že správní řízení bylo vedeno v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy jednostranně a neobjektivně, čímž došlo nejen k porušení právních předpisů, ale také k porušení zásad platných pro činnost správních orgánů. Podle žalobce žalovaný nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil a zákon vyložil chybně. Vzhledem k tomu, že žalovaný byl povinen zjistit řádně skutečný stav věci, měl posoudit aktuální informace o zemi původu, místo toho však použil informace neaktuální. Krajský soud nemohl uvedené argumentaci žalobce přisvědčit.
16. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti (ze dne X) a ze dvou pohovorů se žalobcem (ze dne X a X) v jazyce tureckém za přítomnosti tlumočníka z tureckého jazyka soud především zjistil, že žalobce má státní příslušnost R. U., a to dle předloženého cestovního dokladu R. U. č. X (platnost do X). Žalobce již od roku 2019 pobýval v Turecké republice, kde jeho otec podnikal. Tam si také vyřídil na zastupitelském úřadě Chorvatské republiky pracovní víza, díky nimž v Chorvatsku po dobu měsíce a půl pobýval a pracoval. Do Chorvatska vycestoval v květnu 2023. Po skončení platnosti víza nemohl setrvat v Chorvatsku, proto se rozhodl přicestovat do České republiky, a to dne X vlakem. O mezinárodní ochranu v ČR požádal dne X. Jedná se o jeho první žádost, nikdy předtím o mezinárodní ochranu nežádal. Žalobce je svobodný a bezdětný. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. Tureckou republiku žalobce opustil kvůli výhrůžkám rodiny dívky, se kterou měl pohlavní styk. V Turecku se necítil bezpečně. Rodina dívky se sice nachází v Uzbekistánu, nicméně mezi Tureckem a Uzbekistánem je možné cestovat bezvízově, tudíž cestování je snadné. Výhrůžky probíhaly telefonicky téměř každý den, poté, co si změnil telefonní číslo, výhrůžky ustaly. Po vycestování do Chorvatska již k výhrůžkám nedocházelo. Poměr s dívkou započal již v Uzbekistánu, ta následně i přes zákaz rodičů přicestovala za žalobcem do Turecka. Po nějaké době se dívka rodičům o svém vztahu svěřila, avšak nebyla vyslyšena. Žalobce pochází z chudších poměrů. V případě návratu do vlasti se tak žalobce obává rodiny dívky, která je mafiánská a je schopna uplatit policisty. V současné době žalobce již není s dívkou v kontaktu, ta nemá informace o tom, že žalobce odcestoval do Chorvatska a následně do ČR. O současném místě pobytu žalobce neví nikdo, ani vlastní rodina žalobce. Žalobce dále sdělil, že do ČR přicestoval proto, že je to pěkná země a má zde známé. Na území ČR a celé EU nemá žalobce žádné rodinné příslušníky. Víza Chorvatské republiky si vyřídil proto, že to bylo snadné. V Turecku již neměl umožněn pobyt a obával se vrátit do vlasti kvůli rodině uzbecké dívky. V Chorvatsku pobýval ve městě O., kde měl přes zaměstnavatele zajištěno ubytování. Pobýval tam asi měsíc a půl, pracoval ve firmě, která zajišťovala výrobu a instalaci oken do novostaveb. Ještě před vycestováním do EU si při pobytu v Turecku žalobce otevřel obchod s obuví a po odcestování otce z Turecka zpět do vlasti pobýval v Turecku samostatně. Chorvatsko žalobce opustil proto, že si nezvykl na obyvatele a tamní způsob života, který byl nákladný a nestačily mu peníze. Jiné důvody k opuštění Chorvatska neměl. O prodloužení pobytu v Chorvatsku na základě výkonu zaměstnání nepožádal, a to přesto, že mu to zaměstnavatel nabízel. Již dříve se zajímal o ČR, proto si splnil sen, když sem přicestoval. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, že se mu zde líbí. Lidé v Turecku a ČR mají podobnou mentalitu, jsou přátelští a otevření. Žalobce má zde známé, kteří mu mohou pomoci. U jednoho známého je ubytován. Jiné důvody pro

udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce nemá. V průběhu pobytu v Chorvatsku se žalobce potýkal s finančními potížemi, práce nebyla dostatečně ohodnocena a žádného známého tam neměl. O jiné problémy nešlo, v Chorvatsku prostě nechtěl zůstat. Žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl odcestovat do Chorvatska, žalobce nemá. Mohl tam získat pobytovou kartu, platnou pro celé území schengenského prostoru, ale neměl zájem v Chorvatsku nadále zůstat. V zemi původu žalobce nikdy neměl problémy se státními orgány nebo policií. Ze země původu vycestoval zcela bez potíží.

17. Právě s ohledem na výše shrnutý skutkový stav postupoval žalovaný ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením, zákonem o azylu a správním řádem.
18. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).
19. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
20. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je, co by žadatel o udělení mezinárodní ochrany, osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobce nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci.
21. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 dublinského nařízení, neboť z informací uvedených v cestovním dokladu žalobce (a také z vyjádření žalobce) bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno chorvatské vízum č. X dne X na Zastupitelském úřadě Chorvatské republiky v Turecké republice s platností od X do X s možností 30 denního pobytu a jednorázovým vstupem. V této souvislosti je třeba poukázat na tu skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne X. Uvedená zjištění zcela odpovídají kritériím uvedeným v čl. 12 dublinského nařízení. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že příslušný

k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je stát EU, který toto vízum udělil (...). Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci, a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 citovaného nařízení, dokud žadatel neopustil území členských států. V posuzované věci tedy byl žalobce držitelem chorvatského víza, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě něhož mohl vstoupit na území členského státu EU, přičemž dosud neopustil území členských států EU.

22. Na základě zjištění z cestovního dokladu žalobce, podle něhož bylo žalobci Chorvatskou republikou uděleno vízum k pobytu č. X, požádal žalovaný dne X Chorvatskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla podána v ČR. Dne X obdržel správní orgán informaci o tom, že Chorvatská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Lze tak uzavřít, že na případ žalobce bylo zcela po právu aplikováno kritérium uvedené v čl. 12 dublinského nařízení.
23. I přes aplikaci čl. 12 dublinského nařízení na případ žalobce, žalovaný rovněž prověřil eventuální uplatnitelnost čl. 17 dublinského nařízení na jeho případ. Podle čl. 17 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost žadatele o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalovaný v předmětné souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce je zletilý, bezdětný a zcela zdravý. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné vazby (ani v jiném státě EU), v minulosti v ČR dlouhodobě nepobýval, a nemá tak k ČR vybudovány silné kulturní vazby. Žalobce neuváděl žádné podstatné důvody, pro které přicestoval právě do ČR. O ČR se v minulosti informoval a chtěl ji navštívit. Je mu údajně blízká mentalitou obyvatel a má zde známé, ti však nejsou jeho blízkými příbuznými. Žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením ani neužívá pravidelně léky. Je mladý, samostatný a soběstačný. Není osobou závislou či osobou odkázanou na pomoc druhých. Vedle toho žalobce neuváděl žádné výhrady k řízení o udělení mezinárodní ochrany v Chorvatské republice a současně neuváděl ani relevantní důvody, pro které by nemohl odcestovat do Chorvatska za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z Uzbekistánu i Turecka vycestoval bez potíží sám a ze své vůle si vyřídil chorvatská víza, zřejmě pro jejich snadnější dostupnost. O mezinárodní ochranu požádal teprve poté, kdy na území pobýval nelegálně. Žádné konkrétní námitky nevyjadřoval jak proti azylovému systému v Chorvatsku, tak ani proti chorvatské republice samotné. V posuzované věci tedy krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal důvody pro eventuální aplikaci čl. 17 dublinského nařízení, tedy aby ČR převzala příslušnost k posouzení předmětné žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jedná se o diskreční ustanovení, které není nárokovatelné. Aplikace tohoto ustanovení bývá na místě, pokud z okolností případu vyplyne důvod hodný zvláštního zřetele (humanitární důvody a důvody solidarity). Takové důvody však v případě žalobce nebyly zjištěny. Žalovaný logicky a dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí svůj postup a závěry.
24. Podle čl. 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní

- ochranu, pokud tento žadatel podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě shora zjištěných skutečností je tedy Chorvatská republika povinna převzít žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu na své území a objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
25. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Chorvatské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Chorvatsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 16. 8. 2023. Uvedený podklad tvoří součást správního spisu a popisuje legitimně systém azylového řízení včetně odvolacích postupů správních orgánů v Chorvatsku. Podle něj v Chorvatsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
26. K případné námitce systémových nedostatků v Chorvatsku, krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že na úrovni EU, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Chorvatská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Chorvatská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Chorvatská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že žalobci nehrozí v Chorvatské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek jeho přijetí coby žadatele o mezinárodní ochranu.
27. Vzhledem k obsahu námitek uplatněných v žalobě krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Žalobcem široce uplatněné obecné námitky nezpochybnily závěry žalovaného. Žalobce sice zřejmě nechce do Chorvatské republiky, avšak v průběhu správního řízení i soudního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Chorvatské republice. Žalobce také nevyjádřil žádné potíže, které by v průběhu svého předchozího života měl s chorvatskými státními orgány.

28. Žalovaný postupoval ve správním řízení zcela v souladu s naším právním řádem (§ 2 odst. 1 správního řádu) a ve smyslu § 3 správního řádu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to rozsahu, jenž je nezbytný pro naplnění podmínek uvedených v § 2 správního řádu. Podle žalobce postupoval žalovaný údajně jednostranně a neobjektivně, avšak takovému hodnocení postupu žalovaného nemohl krajský soud přisvědčit. Žalobce sice neupřesnil, v čem konkrétně spatřuje údajnou neobjektivitu žalovaného při jeho postupu, nicméně soud na podkladě přezkumu napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu, v němž je postup správního orgánu zdokumentován, shledal, že žalovaný postupoval v přezkoumávané věci zcela v souladu se správním řádem, zákonem o azylu a dublinským nařízením, přitom řádným procesním postupem naplnil veškeré zásady vyplývající z činnosti správních orgánů. Jednostranný či neobjektivní postup žalovaného v této věci krajský soud nezjistil.
29. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně a logicky odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl žalobce možnost seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Ze správního spisu vyplývá, že tato možnost ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 19. 10. 2023. Žádné doplnění podkladů však žalobce nenavrhoval, správnímu orgánu sdělil, že správnímu řízení porozuměl, a že se nebude podrobně s předloženými podklady pro rozhodnutí seznamovat. Další podklady si nepřál předložit a současně si nepřál ani uvést žádné další relevantní informace pro správní řízení. Za této situace nemůže žalobce úspěšně tvrdit, že shromážděné poklady pro rozhodnutí byly nedostatečné (popř. zastaralé).
30. Soud nemohl přisvědčit žalobci ani v tom, že žalovaný použil při svém rozhodování neaktuální informace. Pokud jde o informaci OAMP, Chorvatsko – azylový systém ze dne 16. 8. 2023, která byla podkladem vydaného rozhodnutí a je součástí správního spisu v této věci, pak v žádném případě nemůže jít o neaktuální či zastaralé informace, neboť byly shromážděny ke dni 16. 8. 2023, tedy jen měsíc po podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (dne X). Vzhledem k nejasnostem vyplývajícím z tvrzení v podané žalobě soud dále upřesňuje, že napadeným rozhodnutím není žalobce transferován do země původu, nýbrž do Chorvatské republiky, kde bude teprve jeho žádost o mezinárodní ochranu meritorně posouzena, tj. státem k tomu příslušným dle dublinského nařízení.
31. Závěrem soud shrnuje, že žalobní argumentace nebyla způsobilá zpochybnit důvodnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, jenž umožňoval vydání rozhodnutí. Postupoval v souladu se všemi právními normami, jimiž byl v daném případě vázán, přičemž přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je náležitým způsobem zdůvodněno. Žalobci tedy nelze přisvědčit v tom, že by bylo napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněno, a že zákony byly vyloženy chybně. Naopak aplikované právní předpisy byly vyloženy zcela správně a v logické návaznosti na provedená skutková zjištění. Soud neshledal v tomto směru žádné pochybení. Pokud žalobce tvrdil, že došlo k jeho zkrácení na právech, pak soudu není po přezkoumání věci vůbec zřejmé, jaké zkrácení na právech měl žalobce na mysli, žádné totiž neshledal. Je možné, že se žalobci nelíbil život v Chorvatsku, popř. tamní azylové podmínky. Již ve správním řízení tvrdil, že v Chorvatsku jsou lidé jiní, avšak v ČR a v Turecku jsou lidé mentalitou stejní a velmi otevření. Jde o poměrně odvážné tvrzení, které však žalobce ve správním řízení blíže nevysvětlil. V této souvislosti soud pro úplnost uvádí, že

žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval procesem azylového řízení a podmínkami přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, včetně možných systematických nedostatků, přičemž přezkoumatelným způsobem objasnil, proč jejich existenci neshledal. Žalovaný postupoval plně v souladu s dublinským nařízením. Sám žalobce však žádnou konkrétní námitku proti fungování chorvatského azylového systému neuvedl (ve správním řízení ani před soudem). Uplatněné žalobní námitky byly převážně obecného charakteru, soud se k nim proto mohl vyjádřit také pouze v obecné rovině.

32. V případě žalobce byl po právu aplikován čl. 12 dublinského nařízení s tím, že k posouzení žádosti žalobce je příslušná Chorvatská republika. Proto také Chorvatská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Ve smyslu čl. 18 dublinského nařízení je Chorvatská republika povinna převzít žalobce na své území a objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
33. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry s tím, že v uvedené věci byl oprávněně učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).
36. O odměně a náhradě ustanovené tlumočnice soud rozhodl v samostatném usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. února 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně